

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 01/09/2024.*

---

## **PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP**

### **BÀI 12**

Chúng ta biết rằng Phật pháp trọng thực chất chứ không trọng hình thức. Thực chất mới mang lại sự chuyển đổi ngay nơi người tu hành. Chuyển đổi là chuyển đổi tập khí phiền não của hành giả. Tuy nhiên ở thế gian, người ta lại quá xem trọng hình thức, chỉ cần ai đó có vẻ tu học là đã được xem trọng trong khi một bề ngoài tầm thường thì không được coi trọng.

Có người hỏi Hòa Thượng rằng cả đời người đó tu hành giữ giới mà không làm nghi thức thọ giới thì có được không? Theo Hòa Thượng, nghi thức chính là hình thức còn thực chất là việc giữ giới đúng quy củ chuẩn mực mà Phật đã yêu cầu. Nếu không có kiến thức từ bài học này, chúng ta rất dễ bị dao động khi ai đó hỏi chúng ta rằng đã Quy y Tam Bảo chưa? Đã có pháp danh chưa?

Người thế gian rất trọng hình thức nhưng người tu học Phật pháp thì phải ngược lại, coi trọng thực chất, không xem trọng hình thức. Thực chất chính là bất cứ việc gì chúng ta làm đều phải mang lại lợi ích cho chúng sanh và lợi ích đó phải ảnh hưởng về lâu, về dài. Xét cho cùng, việc làm thiết thực nhất đó chính là làm công tác giáo dục. Giáo dục Phật Đà, giáo dục Thánh Hiền là vô cùng quan trọng.

Giáo dục Thánh Hiền là để hoàn thiện nhân cách khi chúng ta sống ở thế gian. Giáo dục Phật Đà giúp chúng ta vượt thoát sinh tử luân hồi, ra khỏi tam giới. Tuy nhiên, có rất nhiều người có năng lực, có tài lực nhưng chỉ làm các việc lợi ích trước mắt, hoặc những việc được mọi người tán tụng mà những người đó không phải là những người có tâm nguyện lợi ích chúng sanh. Họ đã hoang phí rất nhiều tài lực và vật lực. Thậm chí một số công việc họ làm ra chẳng lợi ích cho ai, chỉ thỏa mãn “*cái ta*”.

Chúng ta cần phải biết tiếc những tài lực, vật lực, sức lực để tận dụng mọi nguồn lực đó làm các công việc chân thật lợi ích chúng sanh. Thánh Hiền thế gian và xuất thế gian không gì khác hơn là luôn nhắc nhở chúng ta rằng thúc đẩy giáo dục chính là công việc chân thật lợi ích chúng sanh. Chỉ có giáo dục của Phật Đà, giáo dục của Thánh Hiền mới có sức ảnh hưởng về lâu về dài, thiết thực đối với chúng sanh.

Phật dạy chúng ta rất chu đáo rằng từ bi phải có trí tuệ. Từ bi mà không có trí tuệ thì đa họa hại, nếu không có trí tuệ soi sáng thì việc làm của chúng ta chỉ là thỏa mãn “*cái ta*” mà thôi. Những việc làm tổn tài lực, tổn vật lực, sức lực thì phải chân thật lợi ích và lợi ích trong dài lâu cho chúng sanh chứ không phải là lợi ích ngay trước mắt.

Việc lợi ích tạm thời trước mắt chúng ta vẫn làm nhưng chúng ta xem công việc đó chỉ là phương tiện.

Một số người tìm đến tôi nhưng tôi lại không tán tụng việc làm của họ bởi những việc làm đó không giúp chúng sanh có lợi ích trong lâu dài. Họ đã tiêu tiền quá uổng phí. Thay vì xây dựng trường học cho các con để thế hệ này tiếp nối thế hệ khác đều được đến trường, được học căn bản chuẩn mực làm người thì họ lại bỏ tiền ra để nuôi một con vật tốn đến nửa tỷ hay phóng sanh cả bầy heo, bầy gà ra ngoài tự nhiên mà những loài gia cầm quen được nuôi ăn, đến khi đói chúng lại quay về chuồng cũ.

Họ cho rằng việc làm giáo dục là xen tạp. Công tác này mang lại lợi ích thiết thực cụ thể cho chúng sanh thì họ không làm. Trong khi đó, Hòa Thượng chỉ dạy rằng Phật pháp trọng thực chất chứ không trọng hình thức. Thực chất là công việc đó phải giúp ích chúng sanh không chỉ ở đời hiện tại mà còn ở đời vị lai. Lợi ích đó không chỉ trước mắt mà còn lợi ích lâu dài. Người có thể nhìn nhận và thực hiện được điều này mới là người có tâm “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*”.

Lợi ích trước mắt chúng ta vẫn làm nhưng chỉ là phương tiện mà làm. Tổ Ấn Quang xưa kia cả đời đề xướng việc in Kinh, in sách thiện và chuyên tu, chuyên hoằng Tịnh Độ. Tuy nhiên khi nghe nói ở đâu có thiên tai thì Ngài cũng trích một phần tiền in Kinh để hỗ trợ nơi bị thiên tai. Đó là việc làm lợi ích ngay trước mắt nhưng không phải là việc làm chính của Ngài.

Thế gian có câu: “*Cho người ta con cá không bằng cho người ta cái cần câu*”. Câu này có nghĩa là khi chúng ta giúp người là phải có kế sách để họ không chỉ thoát nghèo thoát khổ ngay hiện tại mà còn được giải thoát khỏi sinh tử luân hồi. Thoát nghèo thoát khổ hiện tại chẳng bằng thoát khỏi sinh tử luân hồi. Cho nên chúng ta phải phát được tâm lớn, nguyện lớn. Nguyện lớn không phải là chỉ giải quyết cơm áo gạo tiền hay giải quyết an vui hiện tại. Đó là những thứ nhỏ chứ không lớn. Nguyện lớn chính là làm sao có thể đưa được tất cả chúng sanh thoát khỏi sự ràng buộc của sinh tử.

Trong bốn giáo dục: Giáo dục gia đình, giáo dục xã hội, giáo dục học đường và giáo dục tôn giáo thì giáo dục Phật đạo là trọng yếu, đó chính là con đường thoát khỏi sinh tử luân hồi. Rất nhiều người không hiểu tầm nhìn mà Hòa Thượng đã chỉ dạy nên cho rằng chúng ta là xen tạp. Họ nói rằng: “*Đi làm giáo dục, mở trường học mà lại lấy tiền của người ta*”. Tôi chỉ nói một câu rằng: “*Chẳng lẽ các cô giáo ăn không khí mà sống, các cô cũng phải ăn cơm!*”.

Tầm nhìn ở đây chính là ngay tức thì chúng sanh chưa tiếp nhận được giáo dục Phật Đà thì chúng ta thúc đẩy giáo dục gia đình là việc làm phù hợp, được ưa thích và tiếp nhận bởi hầu hết các giai tầng trong xã hội. Chúng ta còn xây dựng các mô hình chuẩn mực như làm ra những tấm gương tốt, tổ chức các chương trình tri ân Cha Mẹ. Các chương trình “Tri ân Cha Mẹ & vợ chồng” được đánh giá không chỉ mang tầm

quốc gia mà cả quốc tế. Đó chính là giáo dục xã hội, góp phần xây dựng xã hội tốt đẹp hơn. Trong giáo dục học đường, chúng ta tổ chức những học đường gương mẫu với các Thầy Cô giáo đứng lớp phải là những con người chuẩn mực.

Tuy nhiên, người hiểu đúng thì ít mà hiểu sai tầm nhìn này thì nhiều. Mặc dù việc làm lợi ích chúng sanh, thúc đẩy giáo dục học đường, giáo dục gia đình, giáo dục xã hội chúng ta nỗ lực làm như thể đây là những việc chính yếu, nhưng không phải, đó chỉ là những việc thứ yếu. Chính yếu vẫn là tu học Phật pháp, niệm Phật cầu vãng sanh Cực Lạc bởi vì công việc chuyên tâm học tập tu hành này là chính tự thân của chúng ta phải xây dựng một nền tảng kiên cố, nhất định không bao giờ thay đổi.

Ấy vậy mà họ vẫn hiểu nhầm, vẫn không hiểu chúng ta đang làm gì, vẫn cho rằng chúng ta xen tạp. Chỉ tính nhầm thời gian bản thân tôi chuyên tâm phiên dịch những bài giảng của Hòa Thượng có lẽ đã trên 30.000 giờ. Đến nay đã mấy chục năm, tôi vẫn chỉ học tập và làm theo Hòa Thượng Tịnh Không, cho đi càng nhiều càng tốt; vẫn chỉ niệm một câu “*A Di Đà Phật*” và chỉ một hướng Tây Phương Cực Lạc để đi. Cho đi không phải là kêu gọi người này mang đến mình nhận rồi mang thứ đó lại cho người khác mà cho đi ở đây là làm hết sức lực của mình để cho đi.

Họ nói chúng ta xen tạp nhưng chúng ta đã học được trên 2000 buổi học các bài pháp của Hòa Thượng. Cho nên việc chúng ta tu học hay làm công việc hoằng pháp lợi sanh không hề thuận buồm xuôi gió mà có chướng ngại đến trùng trùng. Thậm chí, nếu có một phép so sánh thì tự thân chúng ta đối trị với tập khí phiền não của chính mình tuy không dễ nhưng vẫn còn dễ dàng hơn so với việc làm thế nào lợi ích được chúng sanh.

Trong bối cảnh đó, những người đang bảo chúng ta xen tạp lại lãng phí tài vật, vật lực, sức lực vào những chuyện trước mắt mà không mang lại lợi ích thiết thực lâu dài cho chúng sanh. Họ không có người có tầm nhìn xa khuyên bảo cho họ.

Trong bài học hôm nay, câu hỏi thứ nhất của một đồng tu hỏi là: “*Đệ tử đến thân cận Ngài, thế nhưng tu hành như thế nào con vẫn là chưa nắm được chủ định. Con xin hỏi rằng con nên như thế nào hoặc là con ngày ngày đi theo Ngài nghe Kinh, nghe pháp hay là con ở tại niệm Phật đường niệm Phật?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Giải (hiểu) hành (làm) phải tương ưng. Kinh thì phải nghe, Phật cũng phải niệm. Chỉ nghe Kinh, không niệm Phật là có giải mà không có hành, rất khó có được thành tựu. Chỉ niệm Phật mà không nghe Kinh thì nghi hoặc và phiền não không thể nào cắt đứt được. Cho nên nhất định phải nghe Kinh và niệm Phật. Hai việc này tương bổ, tương thành cho nhau. Như vậy mới có được thành tựu***”. Hiểu mà không làm chỉ là đẩy đưng sách và làm mà không hiểu thì tăng thêm sự mê mờ và ngu si của chính mình, “*tu mù luyện quáng*”.

Ngài tiếp lời: “**Đọc Kinh, nghe Kinh để thấu hiểu, lại có thể y giáo phụng hành, nghe lời dạy mà làm theo, mà gia công dụng hành, không được lời lỏng phóng túng, chênh mảng. Phải đem thời gian ngắn ngủi của sinh mạng này nắm cho chặt, từng giây từng phút đều không để trôi qua một cách rỗng không. Người biết nắm lấy thời gian thì chắc chắn sẽ thành tựu.**” Nắm chặt lấy thời gian của sinh mạng nghĩa là không để thời gian trôi qua một cách vô ích. Nếu cả ngày chỉ biết ngủ thì lãng phí thời gian trôi qua. Chúng ta phải tận dụng thời gian cho việc giải hành và làm việc lợi ích chúng sanh.

Câu hỏi thứ hai: “*Thưa Hòa Thượng, ngay khi gặp vấn đề khó khăn mà không thể giải quyết được thì có thể sử dụng Chiêm Sát Sám Pháp (Chiêm Sát Thiện Ác Nghiệp Báo Kinh) để quyết định cho kết quả. Cách làm này ở nhân gian có gì khác biệt với chiêm bói hay không? Người học Phật có nên dùng hay không?*”

Hòa Thượng trả lời: “**Chiêm sát là đại từ đại bi của Phật. Bởi vì người thế gian ưa thích xem bói, xem quẻ cho nên Phật cũng hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Thế nhưng người chân thật học Phật, chân thật cầu vãng sanh thì không nên làm những việc như vậy. Một lòng một dạ niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ thì những việc thế gian không cần để ý đến**”.

Mọi việc thế gian phải quấy, tốt xấu đều là phước đã an bài, vậy thì ta cứ việc tích cực “*tu Phước, tích phước, tiết phước*”. Chúng ta tu đại công, bồi đại đức nhưng không hưởng phước mà chính mình tiết giảm phước ở mức thấp nhất để dành phước cho tất cả chúng sanh.

Ví dụ ở thế gian, người ta muốn xem hôm nay mở cửa hàng có bán được hay không, được thì mới mở cửa, không được thì đóng cửa. Người muốn xem trước khi gieo quẻ phải thực hành Nghi thức Chiêm sát như niệm 1000 danh hiệu Phật hay Bồ Tát để tâm tịnh rồi mới gieo quẻ bởi quẻ muốn có sự linh ứng thì tâm người phải thanh tịnh, phải chân thành.

Tuy nhiên, thường thì lần đầu gieo không được thì người gieo quẻ sẽ tiếp tục tu hành để gieo lần thứ hai, lần thứ hai không được thì tu tiếp để gieo tiếp lần thứ ba. Lần thứ ba thành tâm nên được. Thậm chí nếu lần thứ ba không được thì trong tâm người gieo quẻ cho rằng do mình chưa thành tâm sám hối, chưa thành tâm tu hành nên họ sẽ dụng công chân thành để ngày hôm sau gieo quẻ lần thứ 4.

Có thể nói đây là chỗ từ bi của Phật muốn chúng sanh quay trở về chỗ chân thành, thanh tịnh. Bởi vì chúng sanh ưa thích xem bói nên nhà Phật có phương tiện này, được gọi là từ bi xuất phương tiện, cũng là cách dẫn đạo chúng sanh quay về chỗ chân thành, thanh tịnh. Tuy nhiên, Hòa Thượng khẳng định rằng người chân thật tu hành thì một lòng một dạ cầu sanh Tây Phương Cực Lạc, chẳng cần để ý việc tốt xấu ở thế gian. Tốt xấu là do phước định đoạt.

Hòa Thượng nói: **“Chiêm sát mà nhà Phật đã nói phải có công phu tu hành thì mới có cảm ứng. Hơn nữa, phương pháp tu hành và đạo lý của Chiêm Sát Luân Tướng cần phải hiểu cho rõ. Hoặc là trong Quán Âm Bồ Tát Sám Khoa, Đại sư Ấn Quang ở trong lời tựa từng chỉ dạy rằng ngay khi bạn cầu Bồ Tát Quán Thế Âm thì phải nên một lòng nhất tâm niệm Quán Thế Âm Bồ Tát 1000 biến.**

**“Sau khi niệm 1000 biến thì mới tác pháp Sám Khoa. Vậy thì mới linh. Vì sao? Vì thành tất linh. Cái gì gọi là thành? Nhất tâm chuyên chú, không có vọng niệm. Niệm 1000 danh hiệu Phật cũng chính là đã đem vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn niệm đi mất rồi.”**

Hòa Thượng tiếp lời: **“Lúc bạn niệm danh hiệu, tâm chân thành của bạn được nâng cao, không có chút nào vọng niệm thì bạn gieo quẻ mới linh. Ví dụ khi bạn vẽ một linh bùa, ngay trong lúc bạn vẽ mà bạn vẫn khởi tâm động niệm thì bùa này không linh. Cho nên người xưa nói đọc Kinh không bằng trì Chú, trì Chú không bằng niệm Phật.**

**“Vì sao vậy? Phật hiệu chỉ có 6 chữ, Nam Mô A Di Đà Phật nên trong câu Phật hiệu này, bạn không xen tạp vọng tưởng. Chú mà dài quá thì trong lúc trì có thể đã có tạp niệm, vọng tưởng xen vào. Kinh thì càng dài hơn cho nên khi đọc qua một bộ Kinh thì tạp niệm, vọng tưởng rất nhiều.**

**“Cho nên chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này mới biết được niệm Phật là thù thắng. Tuy nhiên, niệm Phật mà xen tạp vọng tưởng thì vẫn không được, nhất định phải đem vọng tưởng trừ bỏ đi thì câu Phật hiệu của chúng ta mới có kết quả.”** Hòa Thượng rất khéo léo, dẫn dắt người ta trở về với pháp môn tu tập để có thể một đời được giải thoát.

Câu hỏi của đồng tu quan tâm đến bói quẻ Chiêm sát, thế nhưng Hòa Thượng sách tấn rằng người chân thật học Phật thì biết rõ rằng tất cả đều là do nhân quả. Tốt hay xấu đều đã do sự an bài ở phước báu của mỗi người. Vậy thì chúng ta phải tin vào việc trồng nhân tốt thì nhất định được quả tốt, chứ không nên xem quẻ, xem bói, không nên để ý những việc thế gian.

Bản thân tôi lúc trước bác sỹ từng nói tôi có thể chết bất cứ lúc nào, cho đến sau này đi khám lại, chức năng tim của tôi đã hoàn toàn phục hồi ngoạn mục khiến bác sỹ đã phải hỏi tôi uống thuốc gì. Tôi quả thực đã không uống thuốc gì mà chỉ thay đổi cách sống, trước kia tôi không có gì để cho đi, bây giờ có lẽ nhờ cho đi nhiều mà nhịp tim khỏe lại./.

\*\*\*\*\*

**Nam Mô A Di Đà Phật**

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*